

MIHAELA MĂRICA

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

Cred că la baza deciziei mele de a deveni asistent social a stat educația pe care am primit-o în familie. Iar modelul meu principal este un om model, un bun creștin care m-a învățat ce înseamnă iubirea de oameni indiferent ce nume poartă, de unde sunt, de und evin sau cum arată ei. Iar acest model are un nume magic pentru mine: mama mea. În timp, am descoperit că cel mai potrivit mod prin care pot ajuta oamenii și făcând chiar și o profesie din pasiunea binelui este asistența socială. O altă ființă care m-a inspirat în decizia de a urma acest drum este bunica mea. Datorită ei mi-am îndreptat atenția spre persoanele vârstnice. Inclusiv lucrarea mea de licență a avut ca obiect de studiu vârstnicii. Iar în prezent lucrez cu această categorie de persoane. Și mă simt în jurul lor încă un copil, dar învăț în același timp, din poveștile lor de viață. Le privesc adesea mâinile brăzdate de timp și mă gândesc cu câtă trudă au muncit și cu cât drag și-au crescut pruncii. Le privesc ochii care, desi sunt tulburi, păstrează în ei o lumină specială și nu e nevoie de cuvinte pentru a vorbi. Ochii sunt de ajuns. Le privesc chipul și le citesc în fiecare rid pe care îl poartă cu demnitate, omenia, blândetea și forța de a merge mai departe. Asta e o lume magică în care mă simt mereu în țara minunilor. Așa îmi dau seama că nu aș fi putut face altceva mai frumos și bun decât asistența socială. Toate acestea datorită mamei și bunicii mele care sunt icoanele sufletului meu.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

Prin clasa a XI-a am decis să urmez acest domeniu de activitate. Mi-a fost de ajutor și faptul că la liceu eram la profilul Științe Sociale. A mai fost un moment care m-a ajutat în luarea acestei decizii. Este vorba despre ziua în care un coleg de-al fratelui meu, care studia Teologia, mi-a spus că el crede că mi se potrivește o carieră în domeniul asistenței sociale. Așa am ajuns, la momentul potrivit, să îmi depun dosarul de admitere la Universitatea Cuza, specializarea Asistență Socială. Visam să ajung în Africa și să schimb lumea, dar am rămas acasă și acum cred că nu e nevoie să străbați lumea pentru a o schimba. O poți face cu oamenii din jurul tău, printr-o faptă bună, printr-un zâmbet, o îmbrățișare sau cu un cuvânt care să aducă alinare. Nu renunț la visul de a ajunge în Africa, dar pot pleca deja cu tolba sufletului plină cu experiențe care sigur îmi vor fi de folos. Au trecut zece ani de la decizia mea și sunt tare mândră de realizările mele. Deci, multumesc Florin Onutu, oriunde ai fi tu!

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

A fi asistent social înseamnă a-ți dedica timpul pentru binele aproapelui tău. Prin serviciile și beneficiile de care oamenii pot dispune, viața cuiva devine mai bună. Iubesc munca de teren și faptul că pot constata direct, nevoile cu care fiecare beneficiar se confruntă. Pentru mine e o mândrie și mă bucur tare mult să am printre colegi foști beneficiari, foști copii ai străzii sau ai centrelor de plasament. Ei au devenit foarte buni asistenți sociali, tocmai pentru că le-a lipsit familia și pot empatiza mai bine decât oricine cu semenii lor.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

În activitatea mea de până acum, cred că la fiecare loc de muncă pe care l-am avut, m-a marcat cel puțin câte un caz. Am început să lucrez la Iași, în timpul Masterului, la o grădiniță socială cu program prelungit, unde realizăm anchete sociale familiilor monoparentale ale celor mici. Îmi amintesc cu emoție de atașamentul dintre o mamă și copilul său, care, deși la grădiniță dispunea de tot confortul de care avea nevoie (jucării, dormitor, masă caldă), se despărțea de fiecare dată extrem de greu de mama sa. Întorcându-mă acasă, în Vrancea, am început să lucrez la Crucea Roșie în cadrul a două Adăposturi de noapte pentru oamenii străzii. Aici am descoperit că fiecare om care ajunge să își trăiască viața sub cerul liber, are o poveste de viață impresionantă, în fața căreia poți rămâne mut. Și te gândești că oricând, oricine, poate ajunge în locul omului din fața ta. Am întâlnit aici oameni cu studii superioare, sportivi de performanță și oameni extrem de simpli. Nu uit bucuria unui băiat cărui i-am făcut prima dată o Carte de Identitate, deși el avea vârsta de 30 de ani. Apoi, mergând la categoria mea preferată de beneficiari, am obținut un loc de muncă în cadrul DGASPC Vrancea, la un centru rezidențial pentru persoane vârstnice. Un loc de care am fost foarte atașată, însă am fost nevoită să renunț din cauza distanței prea mari până acasă. Am găsit un job asemănător mai aproape de casă, mai ales că între timp am născut doi copii.

În prezent sunt coordonatorul unui Centru Social de Zi pentru consiliere și sprijin pentru părinți și copii și a Unității de îngrijire la domiciliu pentru vârstnici. De câteva ori pe lună și la nevoie, merg la un Centru Rezidențial pentru Victimele Violenței Domestice. Aici sunt marcată de deprivarea materială severă și sărăcia cu care se confruntă unii vârstnici, singuri, bolnavi și de poveștile de viață ale persoanelor abuzate. Învăț, în fiecare zi.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

Cred că e nevoie de 60% vocație și 40% studiu. Ceva făcut fără pasiune și vocație, nu dă roade! Este valabil în orice domeniu de activitate, dar mai ales în asistența socială. Bineînțeles, studiul face totdeauna diferența. Știi să aplici legea, știi ce li se cuvine oamenilor, aplicând normele legale. În definitive, știi cu ce să începi și cu ce să termini. Am învățat multe și pe parcurs, iar practica și voluntariatul în permanență, mi-au fost de mare ajutor.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

Acum câțiva ani am auzit pe cineva spunând că asistența socială înseamnă a interveni acolo unde alții își întorc privirea. Cred că aceasta este cea mai reală și potrivită definiție nonformală a asistenței sociale.

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

La nivel național, cunosc mulți oameni deosebiți. Dar modelul meu este un om deosebit lângă care am crescut în acest domeniu, și anume Rodica Davidean, Director Crucea Roșie Vrancea. Mereu am văzut-o implicată, ajutând neîncetat. Și știu că și în prezent face asta cu multa dăruire și devotament.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Se spune că “Vorba dulce, mult aduce”! Dacă aș avea nevoie de sprijin din partea unui asistent social, în primul rând aș dori să mi se vorbească cu blândețe, să fiu tratată cu respect, indiferent de situația în care m-aș afla. E adevărat că uneori, poate din cauza volumului mare de muncă, a problemelor personale, sau a altor cauze, unii dintre noi asistenții sociali, mai dăm greș. Și e trist să vezi un om plecând dezamăgit, tocmai de la cel ce trebuia să îl înțeleagă cel mai bine.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

De-a lungul carierei, una din cele mai frumoase “lecții” a fost cea de la oamenii străzii, care deși nu aveau nimic, împărțeau totul. Seara, când se întâlneau la Adapostul de Noapte, scotea fiecare ce primea peste zi și mâncau la comun. Nobil gest! Eu mă străduiesc adesea să le urmez exemplul și nu întotdeauna reușesc. E o lecție universal valabilă: aceea despre bunătate și despre a dăruia. Și îmi vine acum în minte un citat remarcabil ce cred că ar trebui să fie crezul asistentului social: ” Un om n-are dreptul să-l privească pe altul de sus decât atunci când trebuie să se aplece pentru a-l ajuta să se ridice”, Gabriel Garcia Marquez

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații căreia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

La centrul de vârstnici, am avut multe decese printre oamenii tare dragi mie. Am suferit pentru fiecare în parte, dar în fața lucrurilor firești, nu te poți pune, suntem neputincioși. Apoi, printre oamenii străzii, erau unii alcoolici, pe care nu am reușit să-i facem să renunțe la dependența lor. Mă durea neputința unui om de a se lupta cu un viciu atât de distrugător. În prezent, proiectul pe care lucrez, nu dispune de atât de mulți bani, pentru a cumpăra tot ce au nevoie vârstnicii extrem de săraci. Sunt câteva din exemplele în care simți că ești neputincios. Însă, balanța înclină mult spre reușite.

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Uneori, “ne îngropăm” în hârtii, înainte de a acorda ajutorul propriu-zis de care omul are nevoie. Birocrația este principalul lucru pe care l-aș schimba în acest domeniu.

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Așa cum am menționat anterior, asistența socială este un domeniu extrem de amplu, bazat în mare parte pe vocație. Dragi viitori colegi, dacă voi considerați că nu vă doriți cu adevărat să faceți asta, dacă nu puteți merge la braț cu un om al străzii sau cu un bătran care se luptă oricum, cu neputințele vârstei lor, nu puteți suporta țipetele unui copil cu nevoi speciale sau nu puteți explica aceeași frază la nesfârșit, vă recomand să vă reorientați profesional! Dar dacă știți că asistența socială este profesia care vi se potrivește cel mai bine, vă spun cu sinceritate că nu există satisfacție mai mare decât aceea de a reuși să faci ceva folositor semenilor tăi, să-i schimbi viața cuiva.

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

„Asistența Socială făcută în lipsa sentimentului de iubire a aproapelui este seacă și nu duce niciodată la bun sfârșit.” Henri H. Stahl. Este un motto după care mă ghidez încă din prima zi de angajare.